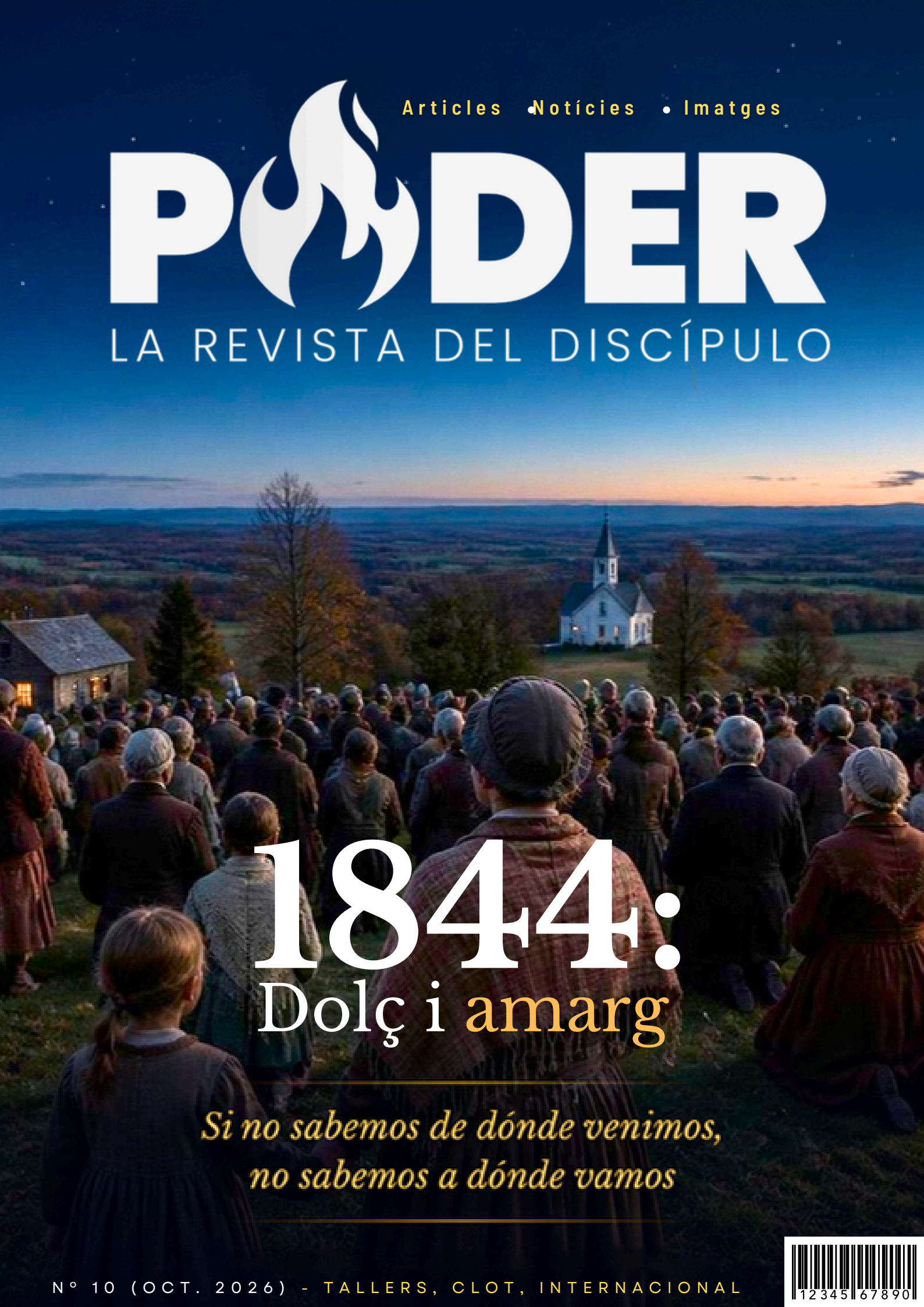
Articles • Notícies • Imatges

PODER

LA REVISTA DEL DISCÍPULO

1844:
Dolç i amarg

Si no sabemos de dónde venimos,
no sabemos a dónde vamos

Nº 10 (OCT. 2026) - TALLERS, CLOT, INTERNACIONAL

1844: EL DESENGANY QUE VA DONAR ORIGEN A UN POBLE

"SI NO SABEM D'ON VENIM, NO SABEM CAP ON ANEM"

L'octubre de 1844, milers de creients esperaven veure tornar Jesús. Havien venut els seus béns, liquidat els seus deutes i demanat perdó. El 22 d'octubre va passar, el cel no es va obrir i va arribar l'amargor del gran desengany. Però aquell dia no va ser un final. Com anuncia Apocalipsi 10, el llibret que havia estat dolç a la boca es va tornar amarg a les entranyes. Aquest mateix capítol porta també un manament que ho canvia tot: «Cal que profetitzis una altra vegada».

Els qui no van deixar anar la mà de Déu van tornar a obrir la Bíblia, i allà van trobar la llum que necessitaven. Van comprendre el ministeri de Crist al santuari celestial, van redescobrir el dissabte del Creador i van rebre el missatge dels tres àngels d'Apocalipsi 14. Eren pocs: no tenien temples, ni recursos, ni organització. Tot i així, Déu els estava preparant. D'aquell petit grup van néixer les conferències sabàtiques, un modest periòdic que faria la volta al món i, el 1863, l'Església Adventista del Setè Dia. El seu nom resumeix la seva raó de ser: esperar la segona vinguda de Crist i guardar el dissabte.

Avui, més de 24 milions de persones formen part d'aquest poble, i la tasca encara no s'ha acabat. Per això recordem 1844 cada octubre. No ho fem per nostàlgia, sinó per entendre el temps en què vivim, recuperar la urgència missionera dels pioners i renovar l'esperança, perquè el desengany no va anul·lar la promesa: «Encara que sembli que tarda, espera-la» (Habacuc 2:3). En aquest número de Poder: la revista del deixeble et convidem a mirar enrere per avançar amb fermesa, perquè, com va escriure Elena G. de White, no tenim res a témer del futur si no oblidem com el Senyor ens ha conduït.///////.

Fonts: 1844: Dolç i amarg – Sèrie històrica profètica · Tema 5 · Un poble amb un missatge

JOE SAAVEDRA
PASTOR D'ESGLÉSIA

ÍNDEX

PODER
LA REVISTA DEL DISCÍPULO

02
1844: EL DESENGANY QUE VA DONAR ORIGEN A UN POBLE
Editorial - Joe Saavedra

04
DESPERTATS PER LA PROFECIA
Tema 1 - Ministeri Poder1844

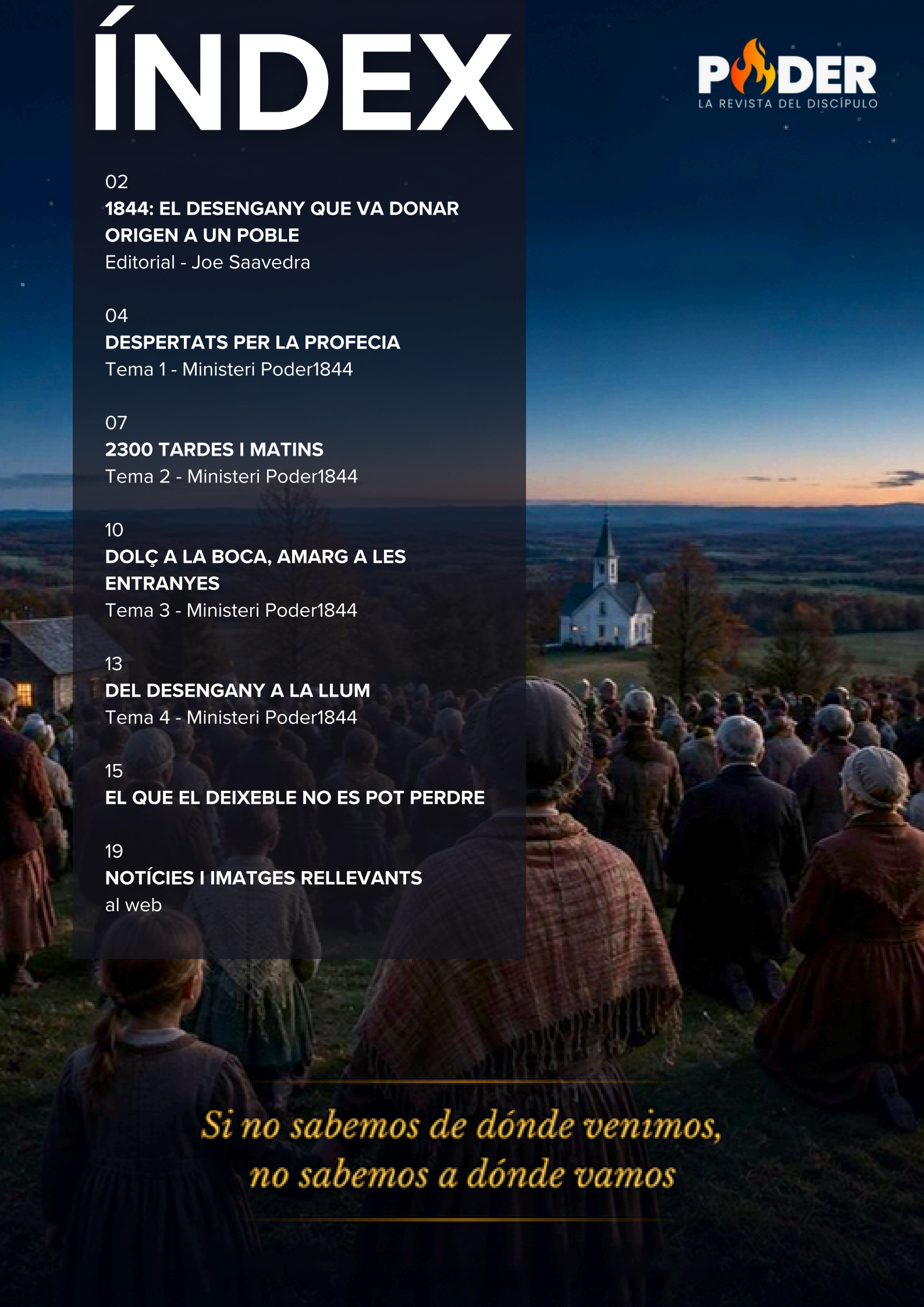
07
2300 TARDES I MATINS
Tema 2 - Ministeri Poder1844

10
DOLÇ A LA BOCA, AMARG A LES ENTRANYES
Tema 3 - Ministeri Poder1844

13
DEL DESENGANY A LA LLUM
Tema 4 - Ministeri Poder1844

15
EL QUE EL DEIXEBLE NO ES POT PERDRE

19
NOTÍCIES I IMATGES RELLEVANTS
al web

DESPERTATS PER LA PROFECIA

MINISTERI PODER1844

PODER
LA REVISTA DEL DISCÍPULO

A començaments del segle XIX, les parts de la profecia de Daniel que havien romàs «segellades» van començar a obrir-se. Al profeta se li havia dit: «Guarda en secret aquestes paraules i segella el llibre fins al temps de la fi» (Daniel 12:4), i aquell temps havia arribat. En diferents llocs del món, persones que no es coneixien entre si van arribar per separat a la mateixa convicció: Jesús ve aviat. No va ser casualitat, sinó l'obra de Déu, perquè, com afirma Amós 3:7, el Senyor no fa res sense revelar abans els seus plans als seus servents els profetes.

Aquest despertar va ser mundial. A Xile, el sacerdot jesuïta Manuel Lacunza va escriure sobre la segona vinguda de Crist amb el pseudònim de Juan Josafat Ben-Ezra, i la seva obra va circular per Europa i Amèrica. El missioner Joseph Wolff, d'origen jueu, va anunciar el retorn imminent de Jesús a l'Àsia i a l'Orient Mitjà. A Suècia, a principis de la dècada de 1840, infants i joves van predicar amb un poder sorprenent que el Senyor venia. També a la Gran Bretanya i a Alemanya van sorgir veus que proclamaven l'adveniment. Déu feia parlar la seva Paraula en molts llocs alhora.

Als Estats Units, el protagonista va ser Guillem Miller (1782-1849), un granger de Low Hampton, Nova York. En la seva joventut va ser deista i desconfiava de la Bíblia, però després d'enfrontar-se a la mort com a capità a la guerra de 1812, es va convertir a Crist el 1816. Quan els seus antics amics el van desafiar a defensar la seva fe, va decidir estudiar les Escriptures a fons. Durant uns dos anys les va examinar verset per verset, des del Gènesi, només amb la Bíblia i una concordança, fidel a les paraules de Jesús: «Vosaltres examineu amb diligència les Escriptures... i són elles les que donen testimoni a favor meu!» (Joan 5:39).

El seu mètode era senzill i sòlid: tota l'Escriptura és útil, la Bíblia s'interpreta a si mateixa reunint tots els textos sobre un tema, i els seus símbols s'expliquen amb la mateixa Bíblia. En la profecia, un dia equival a un any, com ensenyen Nombres 14:34 i Ezequiel 4:6. Tot plegat amb fe, oració i humilitat, com els de Berea, que «examinaven cada dia les Escriptures per veure si era així» (Fets 17:11). Així va arribar Miller a Daniel 8:14: «Fins a dues mil tres-centes tardes i matins; després el santuari serà purificat». Aplicant el principi dia-any i relacionant-lo amb Daniel 9, va concloure que aquest període acabaria cap al 1843. El seu càlcul de la data era correcte. El seu error va ser en l'esdeveniment: va pensar que el santuari era la terra i que la seva purificació seria el retorn de Crist.

Durant anys va dubtar a predicar, fins que el 1831 va acceptar una invitació a Dresden, Nova York, i des de llavors no es va aturar. El 1839 s'hi va unir Joshua V. Himes, un gran comunicador que va impulsar periòdics com Signs of the Times (1840) i The Midnight Cry (1842), a més de grans reunions campestres i cartes profètiques que explicaven visualment Daniel i Apocalipsi. Desenes de milers de persones de diferents esglésies van creure que Jesús tornaria aviat. Entre elles hi havia una jove de Portland, Elena Harmon, més tard Elena G. de White. L'esperança de tots es recolzava en la promesa: «La visió es complirà al seu temps; encara que sembli que tarda, espera-la» (Habacuc 2:3).

Aquesta història ens deixa lliçons clares per a avui. Déu compleix la seva Paraula al seu temps, i l'estudi personal de la Bíblia continua transformant vides. La profecia no se'ns va donar per especular, sinó per moure'ns a l'acció. El moviment adventista va néixer d'un poble que va tornar a les Escriptures, i el desafiament continua sent el mateix: què farem amb la profecia que Déu ens ha revelat? Vivim en el temps de la fi, i això s'hauria de notar en la nostra manera de viure, d'estudiar la Paraula i d'anunciar amb valentia que Jesús ve aviat.///////.

LLEGEIX l'article complet en aquest ENLLAÇ

Iglesia VIVA

PROYECTO 2026

WWW.DISCIPULOS.ES

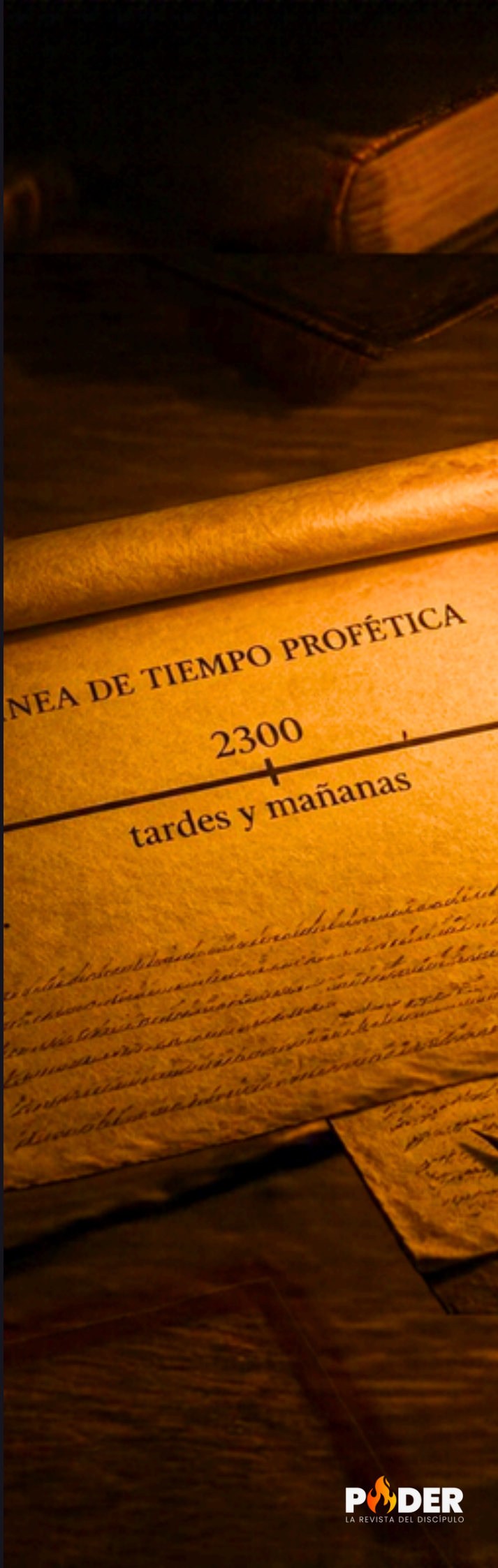
2300 TARDES I MATINS

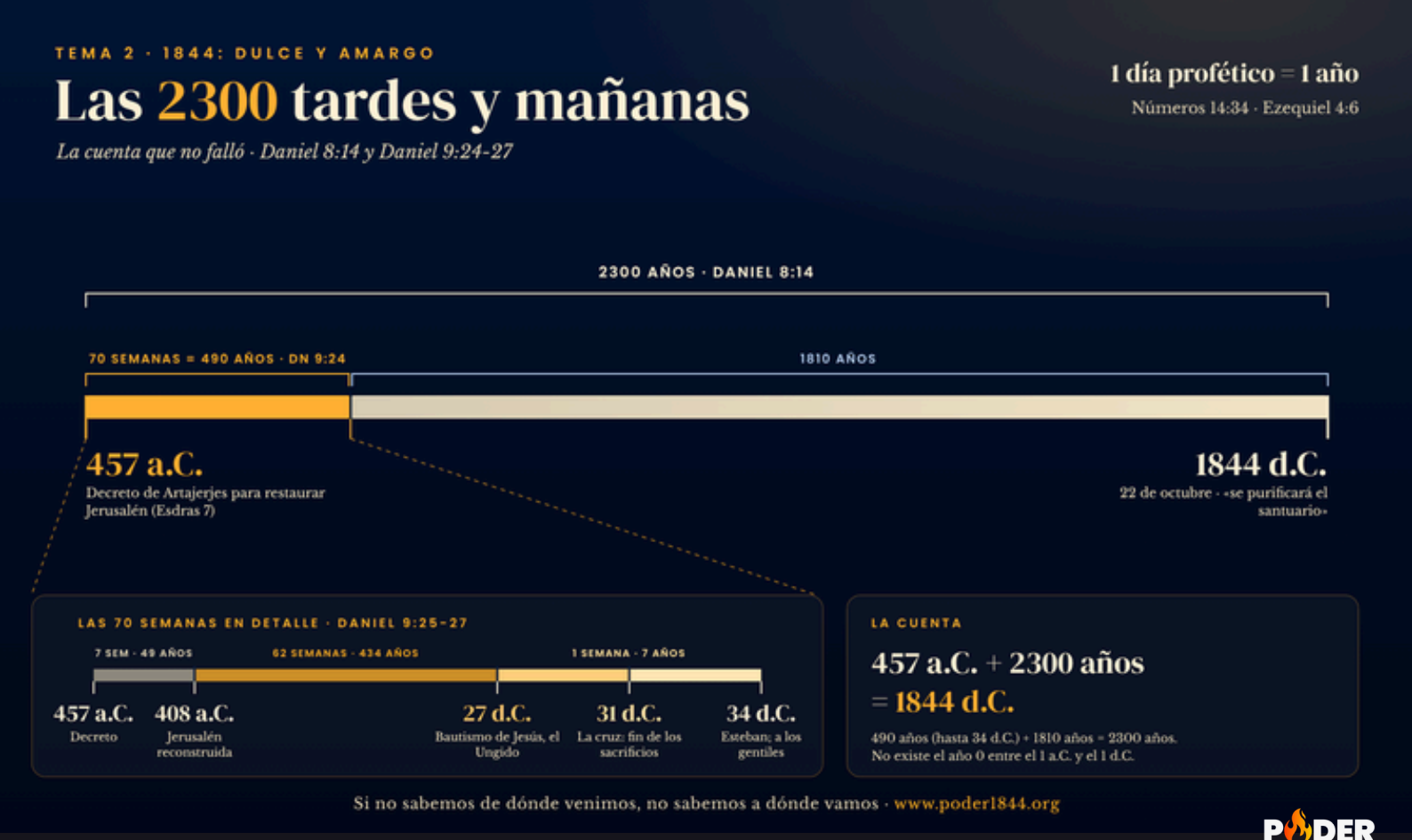
MINISTERI PODER1844

En la visió de Daniel 8, un ésser sant pregunta quant durarà allò que s'ha anunciat (Daniel 8:13), i la resposta és la profecia de temps més llarga de la Bíblia: «Fins a dues mil tres-centes tardes i matins; després el santuari serà purificat» (Daniel 8:14). La clau per entendre-la la dona la mateixa Escriptura: «un any per cada dia» (Nombres 14:34; Ezequiel 4:6). Així, els 2300 dies profètics equivalen a 2300 anys literals, una cosa coherent amb una visió que, segons l'àngel, es refereix «al temps de la fi» (Daniel 8:17). Daniel va quedar malalt i desconcertat perquè no l'entenia (Daniel 8:27). Li faltava saber des de quan s'havia de començar a comptar.

Aquest punt de partida va arribar a Daniel 9, quan Gabriel va tornar per donar-li enteniment (Daniel 9:22-23). Li va anunciar que «setanta setmanes estan determinades» sobre el seu poble (Daniel 9:24), és a dir, 490 anys. La paraula hebrea traduïda com a «determinades» significa literalment «tallades»: els 490 anys es tallen dels 2300, de manera que totes dues profecies comencen en la mateixa data. Aquesta data és l'ordre de restaurar i reconstruir Jerusalem (Daniel 9:25), que va ser el decret del rei Artaxerxes en el seu setè any, aplicat el 457 aC (Esdres 7:7-26).

La primera part del compte es va complir amb exactitud en Jesús. Sumant 483 anys (69 setmanes) des del 457 aC s'arriba al 27 dC, any del seu baptisme i unció com a Messies (Mateu 3:13-17; Fets 10:38). «A la meitat de la setmana» faria cessar el sacrifici i l'ofrena (Daniel 9:27): el 31 dC Crist va morir a la creu i el vel del temple es va esquínçar (Mateu 27:51).

El 34 dC es van acabar les 70 setmanes: Esteve va ser lapidat i l'evangeli va començar a arribar als gentils (Fets 7-8). Si la profecia va assenyalar amb tanta precisió el Messies, podem confiar també en la seva segona part. Als 2300 anys els en quedaven 1810 després del 34 dC, i 34 + 1810 porta al 1844.

Per què el 22 d'octubre? A l'estiu de 1844, Samuel S. Snow va presentar el «missatge del setè mes». Les festes de primavera s'havien complert el dia exacte en la primera vinguda de Crist: va morir per Pasqua i l'Esperit va descendir per Pentecosta. Per això les festes de tardor havien d'apuntar a esdeveniments futurs, sobretot el Dia de l'Expiació, quan el santuari era purificat (Levític 16:29-30). Aquell dia, el 10 del setè mes, va caure el 1844 el 22 d'octubre. El missatge es va estendre com el «clam de mitjanit»: «Ja arriba l'espòs! Sortiu a rebre'l!» (Mateu 25:6), i milers es van preparar per trobar-se amb el Senyor.

La data era correcta, però l'esdeveniment no. Els pioners pensaven que el santuari era la terra i que la seva purificació seria el retorn de Crist amb foc. Tanmateix, el 1844 ja no existia un santuari terrenal, i la Bíblia ensenya que Crist és el nostre gran sacerdot en «el veritable santuari aixecat pel Senyor» (Hebreus 8:1-2). El 22 d'octubre de 1844 sí que va passar una cosa decisiva, però al cel. Aquesta història ens deixa lliçons clares: la profecia bíblica és exacta, Jesús és al centre de tota profecia, la humilitat per continuar estudiant forma part de la fe, i Déu guia el seu poble fins i tot a través dels seus errors. Com conclou l'article: «El compte no va fallar, perquè Déu no falla».///////.

LLEGEIX l'article complet en aquest ENLLAÇ

UN SÁBADO
CADA MES
TARDES
MISIONERAS
ORGANITZA AMB EL TEU G.P.
WWW.PODER1844.ORG

DOLÇ A LA BOCA, AMARG A LES ENTRANYES

MINISTERI PODER1844

Dimarts 22 d'octubre de 1844, Nova Anglaterra. Milers de creients esperaven veure Jesús tornar en els núvols. Molts havien deixat les collites sense recollir, havien liquidat els deutes, s'havien reconciliat amb els veïns i havien regalat els seus béns. El «missatge del setè mes» s'havia estès amb rapidesa, i el veien reflectit en la paràbola de les deu verges: «A mitjanit es va sentir un crit: "Ja arriba l'espòs! Sortiu a rebre'l!"» (Mateu 25:6). Van ser setmanes de consagració, confessió, oració i alegria profunda. L'espera era dolça.

Però va passar la mitjanit, va clarejar el 23 d'octubre i Jesús no va venir. Hiram Edson, de Port Gibson (Nova York), escriuria després que les seves esperances van quedar destrossades i que va plorar fins a l'alba. Guillem Miller va reconèixer públicament el seu error pel que fa a la data, tot i que va continuar creient que el dia del Senyor era a prop. Molts van haver de suportar les burles de veïns i familiars. El que havia estat dolç a la boca es va tornar amarg a les entranyes.

Tanmateix, Déu ja ho havia anunciat. A Apocalipsi 10, un àngel té a la mà un llibret obert (Apocalipsi 10:2). És el llibre de Daniel, que havia de romandre segellat «fins al temps de la fi» (Daniel 12:4). L'àngel jura que «el temps s'ha acabat» (Apocalipsi 10:6), i això coincideix amb el final dels 2300 anys de Daniel 8:14, l'última profecia de temps. A Joan se li ordena menjar-se el llibret, amb aquesta advertència: «A la boca em va ser dolç com la mel, però quan me'l vaig menjar se'm van amargar les entranyes» (Apocalipsi 10:10). El dolç va ser el goig de descobrir la profecia; l'amarg, la desil·lusió de 1844. Però el capítol no acaba aquí: «Has de tornar a profetitzar sobre molts pobles, nacions, llengües i reis» (Apocalipsi 10:11). El desengany no era el final.

No era la primera vegada que el poble de Déu vivia una cosa així. Els deixebles esperaven un regne terrenal i van veure morir el seu Mestre en una creu. «Nosaltres esperàvem que ell seria qui alliberaria Israel», deien camí d'Emmaús (Lluc 24:21). Llavors Jesús, «començant per Moisès i per tots els profetes, els va explicar el que es referia a ell en totes les Escriptures» (Lluc 24:27), i el seu cor va tornar a cremar (Lluc 24:32). En tots dos casos la profecia de temps era exacta, però l'esdeveniment que esperaven era equivocat. I en tots dos casos la llum va arribar en tornar a les Escriptures.

Després del desengany hi va haver tres camins: abandonar la fe, fixar noves dates i caure en el fanatisme, o tornar a la Bíblia. Un petit grup va triar el tercer: va estudiar i va pregar per entendre què havia passat realment el 1844, i d'ells naixeria anys després l'Església Adventista del Setè Dia. La seva experiència ens ensenya que Déu coneix els nostres desenganys abans que arribin, i que una desil·lusió no prova que Ell hagi fallat, sinó que potser encara no comprenem tot el seu pla. El desengany ens pot allunyar de Déu o acostar-nos a la seva Paraula, i la promesa continua ferma: «Encara que sembli que tarda, espera-la; perquè vindrà sens falta» (Habacuc 2:3). Després de la nit amarga arriba l'alba, i amb ella una crida: tornar a profetitzar.///////.

LLEGEIX l'article complet en aquest ENLLAÇ

¿Qué sabes hacer?

Mi Don Mi Ministerio

—¿Qué tienes en la mano? —preguntó el Señor.
—Una vara —respondió Moisés

Éxodo 4:2

DEL DESENGANY A LA LLUM

MINISTERI PODER1844

El matí del 23 d'octubre de 1844 va trobar milers de creients plorant. Molts van abandonar la fe i d'altres es van perdre fixant noves dates. Però un petit grup va triar tornar a la Bíblia amb humilitat i oració. Si el càlcul de Daniel 8:14 era correcte, què havia passat realment aquell dia? La resposta va arribar a poc a poc, i la resumeix el text clau del tema: «Es va obrir al cel el temple de Déu, i s'hi va veure l'arca de la seva aliança» (Apocalipsi 11:19).

La primera llum va ser la del santuari. Hiram Edson, de Port Gibson (Nova York), va pregar amb altres creients després de la nit del desengany. En travessar un camp de blat de moro va tenir la convicció que Crist no havia sortit cap a la terra: havia passat del Lloc Sant al Lloc Santíssim del santuari celestial per començar una obra final. Edson va estudiar el tema amb O. R. L. Crosier i el metge Franklin B. Hahn, i Crosier va publicar les seves conclusions el 1846. La Bíblia ho confirmava: Crist és el nostre gran sacerdot en «el veritable santuari aixecat pel Senyor» (Hebreus 8:1-2), i va entrar «al cel mateix, per presentar-se ara davant de Déu a favor nostre» (Hebreus 9:24). El Dia de l'Expiació, quan es purificava el santuari terrenal (Levític 16:29-30), apuntava a aquesta obra de judici (Daniel 7:9-10). Els pioners esperaven que Jesús sortís; en realitat, Jesús va entrar.

La segona llum va ser el dissabte. Rachel Oakes, una baptista del setè dia de Washington (New Hampshire), va animar els adventistes a guardar el dia de repòs bíblic. Frederick Wheeler va començar a observar-lo el 1844, T. M. Preble en va escriure el 1845 i l'excapità de vaixell Josep Bates va publicar el 1846 el seu fullet The Seventh Day Sabbath, a Perpetual Sign. Aquell mateix any, Jaume i Elena White també el van acceptar. El manament era clar: «Recorda't del dissabte per santificar-lo... perquè en sis dies el Senyor va fer el cel i la terra» (Èxode 20:8-11). I en obrir-se el temple celestial es veia l'arca de l'aliança (Apocalipsi 11:19), que guardava la llei de Déu amb el quart manament al centre.

La tercera llum va ser el missatge dels tres àngels d'Apocalipsi 14. El primer proclama l'evangeli etern a tota nació i crida a adorar el Creador, «perquè ha arribat l'hora del seu judici» (Apocalipsi 14:6-7), amb paraules que recorden Èxode 20:11. El segon anuncia la caiguda de Babilònia (14:8), un missatge que Charles Fitch ja havia predicat el 1843. El tercer adverteix contra la marca de la bèstia (14:9-11) i descriu el poble fidel: «els qui guarden els manaments de Déu i es mantenen fidels a Jesús» (14:12). Josep Bates i Jaume White van comprendre que aquest missatge unia el santuari, el dissabte i la fidelitat a Jesús, i que donava al moviment la seva identitat i la seva missió.

Així, tres veritats van formar un sol missatge. El santuari explicava què havia passat el 1844; el dissabte, a qui adorem; i els tres àngels, quina és la nostra missió. Entre 1848 i 1850, en les «conferències sabàtiques», petits grups estudiaven i pregaven junts, de vegades nits senceres, fins a unificar aquestes creences. Avui ens deixen quatre lliçons: Déu converteix el desengany en llum per als qui el continuen cercant en la seva Paraula, Jesús intercedeix ara per nosaltres al santuari celestial, el dissabte és el senyal que adorem el Creador, i els tres àngels ens encarreguen anunciar l'evangeli a tots els pobles.///////.

LLEGEIX l'article complet en aquest ENLLAÇ

GRUPO LOS
PESCADORES
Los Pescadores
Mateo 4:19 - poder1844
ENTRA AL ESPACIO WEB DE
LOS PESCADORES
(Curso completo)
Ministerio
Poder1844
«SÍGANME, Y LOS CONVERTIRÉ EN
PESCADORES DE HOMBRES»
MATEO 4:19

CURSO BÍBLICO ONLINE
VACÍO
ODIO
MENTIRAS
DEPRESIÓN
SIN PROPÓSITO
VACÍO
RESTAURACIÓN
VERDAD
ESPERANZA
AMOR
COMIENZA CON JESÚS
EL ABC DE LA FE CRISTIANA
CON UN CLICK
ENTRA Y COMPARTE EL CURSO

NUEVA SERIE • GUÍA DE ESTUDIO

EL CONFLICTO DE LOS SIGLOS

GUÍA COMPLETA • 9 BLOQUES

GUÍA BÁSICA
PARA EL DISCÍPULO
DE LOS ÚLTIMOS DÍAS

Ministerio Poder1844

Noticias de esta edición

1. ANIVERSARIO DE LA IGLESIA DEL CLOT: 19 años de victorias
2. CAPACITACIÓN MENSUAL DE LÍDERES DE GP Y EVANGELISMO
3. RETIRO DE DAMAS 2026: «SUEÑOS DE MUJER»
4. «COMIENZA CON JESÚS»: UN NUEVO, FÁCIL E INÉDITO ESTUDIO BÍBLICO ONLINE
5. «EL REGALO PROMETIDO» VUELVE A BARCELONA EL 20 DE DICIEMBRE
6. NUEVO CURSO EN LA ESCUELA BÍBLICA MISIONERA 2026
7. MINISTERIO PODER1844 AHORA EN UN APP
8. EL DISTRITO EN IMÁGENES – OCTUBRE 2026

MIRA LES NOTÍCIES I IMATGES DESTACADES A LA NOSTRA PÀGINA WEB

NOTICIAS – OCTUBRE 2026

REVISTA PODER (Nº 10 / 2026) – NOTICIAS ADELANTO DE NOTICIAS – OCTUBRE 2026 ANIVERSARIO DE LA IGLESIA DEL CLOT: 19 años de victorias Clot, Barcelona — El 17 de octubre de 2026, la Iglesia Adventista del Clot celebró…

Poder1844 Ministry / 12:15 AM

LA REVISTA DEL DISCÍPULO